Csire Gabriella

Regélő napkelet (IV.)

Az álomlátó gyermek

Jákobnak tizenkét fia volt. A legjobban Józsefet szerette, öregkorának vigaszát.

Amikor tizenhét éves lett József, négy bátyjával járt ki juhokat őrizni. Azt tapasztalta, hogy egyikük ravasz, a másik kötekedő, a harmadik lusta, a negyediknek pedig csak az evésen jár az esze. Ezt el is mondta az édesapjának. Fivérei nem kedvelték Józsefet, mert csak apjuk után voltak testvérek. Irigyelték éles eszéért, szép arcáért és természetéért. Gyűlölettel meredtek rá, amint cifra ruhában járt közöttük, a díszes öltözékben, melyet apja adott rá. Egy jó szavuk sem volt hozzá, szidták bojtár-öccsüket mindenért.

Egyik reggel József így szólt testvéreihez, amint felébredt:

— Azt álmodtam, hogy mind a mezőn voltunk, és kévéket kötöttünk. Az enyém emelkedni kezdett a tallóról és fölmagasodott. A ti kévéitek pedig körülállták az enyémet és alázattal hajlongtak előtte.

— Tán királyunk akarsz lenni? Ugye, uralkodni szeretnél felettünk? — forrt a testvérekben a dühös indulat.

De József pár nap múlva ismét álmot látott.

— A Nap, a Hold és tizenegy csillag hajolt meg előttem — mesélte el otthon az álmát testvérei és atyja jelenlétében.

Édesapja összevonta a szemöldökét és szemrehányóan mondta:

— Tán csak nem gondolod, hogy én anyáddal meg a testvéreiddel eléd járulok majd, hogy földig hajoljak előtted?

Jákob nem titkolta, hogy neheztel Józsefre az álmáért. A fivérek pedig nagyravágyónak tartották az elkényeztetett gyermeket. Amikor a juhnyájakkal a távoli Sikhembe mentek a nagyobb fivérek, s már jó ideje semmi hír nem érkezett felőlük, Jákob magához hívatta Józsefet.

— Menj el Sikhembe, fiam — mondta —, hozz hírt nekem testvéreidről.

József azonnal útra kelt. Maga mögött hagyta a Hebron völgyét, majd bejárta Sikhem mezejét, de sehol se találta a juhnyájat.

— Mit keresel? — kérdezte tőle egy ember, akivel véletlenül találkozott.

— A bátyáimat — felelte József. — Nem tudod, hol legeltetnek?

— Eltávoztak innen — mondta az ember. — Hallottam, amint azt mondták: menjünk fennebb, Dóthanba!

József megköszönte az útbaigazítást, és tovább ment, hogy megkeresse testvéreit.

Amikor a fivérek megpillantották öccsüket, szívükben gyűlölet lobbant.

— Nézzétek a híres álomlátót! — jegyezte meg egyikük.

— Itt az alkalom! Gyertek, öljük meg! — szólalt meg a másik.

— Üssük agyon és vessük kútba — kapott a szón a kegyetlen Simeon —, azután mondjuk azt, hogy fenevad ölte meg. Hadd lássa majd a gyerkőc, hogyan teljesülnek híres álmai!

Rúben, az elsőszülött, aki meglett ember volt már, felkiáltott:

— Ne ontsatok vért! Minek emelnétek kezet rá? Vessétek inkább a kiszáradt kútba, s hagyjátok itt a pusztában.

Rúben így próbálta kimenteni Józsefet a rossz szándékú testvérek keze közül. Amint látta, hogy hallgatnak rá, továbbállt, legeltetni.

József nem sejtette, mi vár rá. Fivérei körülvették, letépték róla felső ruháját, a cifrát, amiért annyira irigyelték, majd durván megragadták, s a kútba vetették. A kút üres volt: vizét a nagy hőség apasztotta el.

A kúttól nem messze leültek Jákob fiai. Szótlanul kenyereztek. Áruval megrakott tevék közeledtek az úton. Az izmaelita karaván fűszert, balzsamot és mirhát szállított Egyiptomba.

— Adjuk el Józsefet az izmaelitáknak — szólalt meg Júda, aki a legokosabb volt a fivérek közül. — Ne emeljünk rá kezet, mert öcsénk is atyánké, a vérünkből való.

A testvérek hallgattak Júdára: kihúzták öccsüket a kútból és eladták az izmaelitáknak húsz ezüstért. József a karavánnal együtt távozott. A testvérek pedig szétszéledtek a legelőn.

Rúben ekkor visszatért a kúthoz, hogy öccsét kimentse, de már nem találta ott. Keserves sírásra fakadt férfi létére, és megszaggatta ruháit.

— Nincs sehol a gyermek! — kiabálta össze testvéreit. — Merre menjek most, hol keressem szegényt?

— Ne keresd sehol — csillapította Júda. — Megszabadultunk tőle örökre! Közeledik már Egyiptomhoz, az izmaelita karavánnal. Ott lesz majd ideje álmot fejteni.

A fivérek leöltek egy kecskebakot és belemártották öccsük felső ruháját az állat vérébe. A cifra ruhát atyjukhoz vitték, s bánatot színlelve szóltak:

— Ezt találtuk a mezőn, atyánk. Nem a fiad ruhája volt?

Jákob felismerte a véráztatta ruhát.

— Jaj, az övé volt, a Józsefé! — zokogta keservesen. — Biztos fenevad ölte meg s tépte szét drága gyermekemet, a legkedvesebbiket…

Jákob megszaggatta ruháit, zsákba öltözött és mély gyászba merült. Fiai csitítgatták, vigasztalták apjukat. De Jákob egyre csak azt hajtogatta:

— Sírva megyek fiamhoz a sírba.

És sosem szűnt meg siratni Józsefet.

Az izmaelita kereskedők Dóthan mezejéről magukkal vitték, és Egyiptomban eladták Józsefet a fáraó emberének, Putifárnak. Így került Jákob legkedvesebb fia a testőrök főhadnagyához tizenhét évesen.

A fáraó helytartója

Az egyiptomi főember elégedetten észlelte, hogy jó pénzért vett szolgája szerencsét hoz reá. Az Úr áldását lehetett érezni házon és mezőn egyaránt. Így hát Putifár csakhamar háza felvigyázójává tette Józsefet, rábízta egész vagyonát.

József szép termetű, kellemes arcú ifjú volt. A Putifár felesége, ha csak szerét ejthette, tudtára adta szolgájának, mennyire kedveli. József azonban a tekintetét se merte ráemelni, mert szívből tisztelte gazdáját, a testőrök főhadnagyát.

Történt egyszer, hogy József dolga után járt a Putifár házában, és senki nem volt benn a háznép közül. Putifárné észrevette az ifjút, és ruhájánál fogva megragadta.

— Most senki se lát! — suttogta az asszony.

József kitépte magát, és elfutott. Csak köntöse maradt az asszony kezében. Putifárné, kezében az ifjú köntösével, azonnal fellármázta háza népét:

— Nézzétek, kit hozott a házhoz Putifár! — forrt benne az indulat. — Betolakodott hozzánk a héber ember. Csúfot akar űzni belőlem s férjemből. De én jó hangosan rákezdtem, s ő ijedtében úgy elszaladt, hogy csak a köntösét tudtam megragadni.

Amikor Putifár hazatért, felesége sírva panaszolta:

— Látod, milyen szolgát hoztál a házhoz!

Putifár rettentő haragra gyúlt. Nyomban elfogatta Józsefet, és a házában levő tömlöcbe vettette, a király foglyai közé. De az Úr itt sem hagyta el Józsefet. A tömlöctartó megkedvelte szelíd természetéért, és rábízta az összes foglyokat. Csakhamar két új fogoly érkezett: az egyiptomi fáraó főpohárnoka és fősütőmestere. Putifár, a testőrök főhadnagya Józsefet rendelte a szolgálatukra.

Egyik éjjel, ugyanazon az éjszakán, a fáraó mindkét foglya álmot látott. Reggel, amint József belépett hozzájuk, észrevette, mennyire bánkódnak.

— Miért vagytok olyan szomorúak? — kérdezte tőlük.

Bevallották, hogy álmot láttak, és nincs, aki álmaikat megfejtené.

— Mondjátok el nekem, mit álmodtatok — biztatta őket József.

Először a pohárnok beszélt.

— Szőlőtőt láttam álmomban — mondta. — Azon három szál vessző volt. Gyorsan bimbóztak, virágoztak, s már gömbölyödtek az érett gerezdek. Én meg, kezemben a fáraó poharával, nedűt facsartam a szőlőfürtökből, a teli kelyhet pedig átnyújtottam az uralkodónak.

— Íme, álmod jelentése! — válaszolta József. — A három szál vessző három napot jelent. Három nap múlva a fáraó visszahelyez hivatalodba, s mint azelőtt, továbbra is te adod kezébe a poharat. Arra kérlek, ha majd ismét pohárnok leszel, szólj az érdekemben a fáraónak. Szabadíts ki a tömlöcből! A héberek földjéről lopva hoztak ide, Egyiptomba, ahol tíz éve szolgálok. Igazságtalanul vetettek tömlöcbe, hiszen nincs semmi vétkem.

— Én meg azt álmodtam — vette át a szót a fősütőmester —, hogy három kosár kalácsot tartottam a fejemen. A legfelső kosárban a fáraó süteményei voltak, s azokat madarak eszegették.

— A három kosár három napot jelent — magyarázta József. — Három nap múlva fejedet véteti a fáraó, fára akasztat, s madarak eszik le rólad húsodat.

Három nap múlva nagy vendégsereg érkezett a fáraó születésnapjára. Ekkor az uralkodó kihozatta tömlöcéből foglyait. A főpohárnokot visszahelyezte régi tisztébe, a fősütőmestert pedig kivégeztette. Úgy, amint József megjósolta.

A főpohárnok jó dolgában megfeledkezett Józsefről. Szót se szólt az ártatlan fogoly érdekében. Hónapok múltak el, két hosszú év sorvasztotta már a tömlöcbe vetett Józsefet.

Ekkor azonban különös dolog történt. A fáraó álmot látott. Folyóvíz partján állt, s a vízből hét szép kövér tehén lépett elő és kezdett legelészni. De a hét szép kövér tehén után hét rút és ösztövér tehén emelkedett ki a folyóból, hogy elnyelje a kövéreket.

A fáraó felriadt. S hogy megint elaludt, másodszor is álmot látott. Egy száron hét gabonafej növekedett. Szép dús volt minden kalász. A gyönyörű gabonafejek után hét vékony, széltől aszott gabonafej nőtt ki a földből. A hét szikkadt kalász elnyelte a hét szép gabonafejet. A fáraó szeméből kifutott az álom.

Reggel egybehívta Egyiptom minden bölcsét és jövendőmondóját, hogy álmát elmesélje. De senki nem akadt, aki megmagyarázta volna a két álom jelentését. Ekkor előállt a főpohárnok, és így szólt:

— Amikor vétkeimért tömlöcbe vetettél a fősütőmesterrel együtt, ugyanazon az éjszakán mind a ketten álmot láttunk. Egy héber ifjú, a testőrök főhadnagyának szolgája, aki szintén ott raboskodott, megfejtette álmainkat, és azok szó szerint teljesültek. Engem visszahelyeztél régi tisztembe, a sütőmestert pedig felakasztattad.

A fáraó azonnal magához rendelte Józsefet. Menten kihozták a tömlöcből az ifjút, megfürdették és illendően felöltöztették. Így jelent meg József a fáraó színe előtt.

— Álmot láttam — fordult hozzá a fáraó —, és nincs, aki megfejtené. Rólad meg azt hallottam: helyesen magyarázod az álmokat.

— Nem én, Isten jelenteti meg az álmokat — felelte József.

A fáraó előadta álmait a kövér meg a sovány tehenekről, a dús meg a szikkadt kalászokról. József figyelmesen hallgatott, majd így beszélt:

— Mindkét álom az Isten szándékát jelentette meg. A hét szép tehén hét bő esztendő. A hét szép gabonafej is hét jó esztendő. A hét sovány tehén hét szűk esztendő, és a hét aszott gabonafej is hét ínséges esztendő. Íme a megfejtés: hét esztendő következik, a bőség ideje Egyiptomban. A hét bő esztendő múltán az éhínség hét esztendeje következik. Az éhínség elnyeli a bőség idején termett javakat, miként az ösztövér tehenek fölemésztik a kövéreket és az aszott gabonafejek a dús kalászokat.

József azt tanácsolta a fáraónak: szemeljen ki egy okos, bölcs férfit, aki Egyiptomnak gondját viselné. Rendeljen ki tiszttartókat, és szedjen ötödöt a termésből a hét esztendő alatt. A jó esztendők idején megtakarított gabonatermést gyűjtse össze, hogy ne pusztuljon éhen a hét szűk esztendő során a föld népe.

Tetszett a József beszéde a fáraónak és főembereinek.

— Mivelhogy Isten mindezeket neked jelentette meg — határozott a fáraó —, légy te házam fő gondviselője. Egész Egyiptomban nincs hozzád fogható bölcs férfi ma. Hallgasson ezért a te szavadra minden népem. Csak a királyi szék tesz engem náladnál hatalmasabbá. Íme fejedelemmé teszlek egész Egyiptom fölött!

A fáraó lehúzta gyűrűjét, és a József ujjára vonta. Pompás ruhákba öltöztette helytartóját, nyakába drága aranyláncot illesztett, majd szekérbe ültette Józsefet, és megparancsolta, hogy hordozzák körül, s kiáltsák ki mindenütt:

— Térdet hajtsatok!

Így tette a fáraó egész Egyiptom fölött fejedelemmé harminc éves korára Józsefet.

Minden úgy történt, ahogyan megálmodta a fáraó. A föld két kézzel ontotta a termést hét jó esztendőn át. József összegyűjtötte az eleséget és betakarította a termést a városokba.

Annyi gabonát halmozott fel, mint a tenger fövenye.

A hét bőséges esztendőt a nélkülözés hét esztendeje váltotta fel. Minden országon úrrá lett az éhínség. Egyedül Egyiptomnak volt kenyere. József ekkor megnyitotta a gabonaraktárakat, és eladta az árut az egyiptomiaknak. Évek múltán, amint a nincstelenség mind nagyobb és nagyobb méreteket öltött, a föld minden tájáról Egyiptomba mentek gabonát vásárolni az emberek.

— Én vagyok a fáraó — mondta Józsefnek az uralkodó —, de nálad nélkül se kezet, se lábat ne emelhessen senki Egyiptom földjén!

Úgy is lett. Mindenki Józseftől kapta azontúl a kenyeret. Így mentette meg Egyiptom népét a fáraó helytartója az éhhaláltól.

A kévék meghajolnak

A nagy éhínség idején Jákob összehívta fiait, és így szólt:

— Hallom, hogy Egyiptomban van gabona elég. Menjetek oda, vásároljatok búzát. Különben éhen halunk.

Útra készen álltak Jákob fiai. Atyjuk visszatartotta legkisebb gyermekét, József öccsét.

— Benjámint nem engedem — jelentette ki —, nehogy valami baj érje.

Jákob tíz fia fölkerekedett, és eljutott a fáraó helytartójához. Mind a tízen arcra borultak előtte. József rögtön felismerte fivéreit, de nem mutatta. Tolmács útján beszélt velük.

— Honnan jösztök? — kérdezte szigorúan.

— Kánaán földjéről — felelték a testvérek. — Eleséget akarunk vásárolni.

József felismerte, mint teljesülnek gyermekkori álmai: testvérei meghajolnak előtte, akár a kévék.

— Kémek vagytok — mordult rájuk —, az ország védtelen részeit akarjátok kikémlelni!

— Nem, uram — tiltakoztak Jákob fiai —, soha nem voltunk kémek. Tizenketten vagyunk testvérek egy apától. A legkisebbik testvérünk otthon maradt atyánkkal. Egyik testvérünk elveszett.

— Úgy éljen a fáraó, hogy kémek vagytok! — állította József továbbra is. — De azért próbára teszlek benneteket. Maradjon fogságban egyik testvéretek, ti pedig menjetek vissza Kánaánba, s lássátok el háznépeteket gabonával. Ha ide hozzátok legkisebbik öcséteket, akkor elhiszem, hogy igazat beszéltek.

Jákob fiait megdöbbentette a helytartó parancsa.

— Bizony nagyot vétkeztünk testvérünk ellen — kezdték egymást közt mondogatni —, amikor hiába könyörgött, mégis eladtuk az izmaelitáknak. Gonoszságunk hozza ránk a vészt.

— Ugye, mondtam nektek! — tett szemrehányást Rúben a testvéreinek. — Mondtam, ugye, hogy ne bántsátok a gyermeket, de ti nem hallgattatok rám. Most fejünkre száll a vére!

Nem sejtette egyikük sem, hogy a fáraó helytartója minden szavukat érti. József elfordult tőlük, hogy könnyeit ne lássák. Amint erőt vett magán, megparancsolta a szolgáknak: kötözzék meg Simeont és vessék fogságra. A többiek zsákját megtöltette gabonával, majd elrendelte, hogy pénzüket is adják vissza, és lássák el őket útravalóval.

Amikor Jákob fiai eltávolodtak a várostól, egyikük kioldotta zsákját, hogy abrakot adjon szamarának.

— Ide nézzetek! — kiáltott fel. — Visszatették a pénzemet!

A többiek is kioldották zsákjukat, és elrettentek, amint hiánytalanul ott találták pénzüket. Nem értették, mit akarhat velük a helytartó. Otthon atyjuknak töviről hegyire mindent elmeséltek. Jákob keserű szókra fakadt, amint megértette, hogy legkisebbik fiát, Benjámint is el akarják szakítani tőle:

— József nincs már, Simeon sincsen. Benjámint is elviszitek? Nem, nem engedem el hazulról! Ha baj érné József öccsét az úton, vigasztalanul szállnék a sírba.

Rúben megfogadta atyjának, hogy gondja lesz Benjáminra. Júda kezességet vállalt öccse életéért. Jákob most már nem ellenkezett tovább.

Szamaraikat megrakatta gyümölccsel, balzsammal, mézzel, fűszerrel, mirhával, dióval és mandulával. Az ajándék mellé kétannyi pénzt tett, mint amennyi a gabona ára volt. Azt is meghagyta fiainak, hogy a zsákjukban talált pénzt is adják vissza.

József, amint meglátta, hogy bátyjai magukkal hozták Benjámint, háza gondviselőjének elrendelte, vágasson barmot, s készítsen vendégei számára ebédet.

Jákob fiait a helytartó házába vezették. A testvérek még inkább elrémültek. Azt hitték, a pénzt fogják követelni rajtuk, amit zsákjaikban találtak, hogy erőszakkal rabszolgákká tehessék őket. Szorongásuk akkor sem engedett föl, amikor szabadon engedték Simeont.

Déltájban József hazatért. A testvérek mind leborultak előtte, és átadták a magukkal hozott ajándékot.

— Ez a legkisebbik testvéretek? — vette szemügyre József Benjámint. — Az Isten legyen hozzád kegyelmes, fiam! — mondta, és azzal elsietett, hogy senki ne hallja zokogását. Egy anyától, egy apától származtak ők ketten. Rákhel, az édesanyjuk meghalt Benjámin születése után, amikor családjuk Mezopotámiából visszatért Kánaánba. József keservesen elsiratta rég elvesztett édesanyját, forrón szeretett öccsét és atyját, aki holtnak hitte őt. De könnyeket ejtett fivérei, Jákob és Lea fiaiért is, akik őt valamikor kútba vetették, majd idegenek kezére juttatták.

Elérkezett az ebéd ideje, és József letörölte könnyeit.

Sorba ültette testvéreit az asztalnál, születésük rendje szerint. Vendégei nem győztek csodálkozni, hogyan találhatta ki a fáraó helytartója, melyikük mikor született. Az ennivalót pedig úgy rendelte József, hogy a Benjámin része ötször nagyobb legyen, mint a többieké. Jákob fiai félve ettek, ittak, hiszen semmire sem találtak magyarázatot.

József meghagyta háza felügyelőjének, hogy töltse meg az emberek zsákját gabonával, s tegye vissza a pénzüket is.

— Az én poharamat pedig — mondta József —, az ezüstpoharat, tedd a legkisebbik zsákjába, a gabona árával együtt.

Virradatkor Jákob fiai málhás szamarakkal útra keltek. De alig jutottak ki a városból, máris utolérte őket József házának a gondviselője.

— Miért fizettetek gonosszal a jóért? — kiáltott rájuk. — Miért loptátok el uram házából az ezüstpoharat, amiből inni és jövendölni szokott?

— Távol legyen tőlünk, hogy ilyent tegyünk — tiltakoztak a fivérek —, de ha megtalálod valamelyikünknél, az haljon meg, mi pedig szolgálni fogjuk uradat!

— Az, akinél megtalálom a poharat, legyen a szolgám! — mondta a József embere. — A többiek elmehetnek.

Átnézte a zsákokat, és a Benjámin zsákjából előhúzta az ezüstpoharat. A testvérek elkeseredésükben megszaggatták ruháikat és visszatértek a városba, hogy térdre boruljanak József előtt.

— Mit tettetek? — förmedt rájuk József. — Vagy nem tudtátok, hogy a magamfajta ember jövendölni is tud?

— Az Isten büntetése ért utol bennünket — panaszolta Júda. — Kérlek, hallgass meg, mielőtt ítélnél felettünk. Atyánk élemedett ember. Öregségére született két fia. A nagyobbik meghalt, csak ez a kisebbik maradt ugyanattól az anyától. Amikor kértük, engedje velünk, így válaszolt: „Ti tudjátok, hogy Rákhel, az én szeretett feleségem csak két fiúval ajándékozott meg. József elment örökre, azóta se láttam… Bizonyára fenevad szaggatta szét. Ha ezt a gyermeket is elviszitek, és

szerencsétlenül jár, vigasztalanul szállok a sírba." Kezességet vállaltam Benjáminért. Hadd maradjak én a szolgád, s engedd öcsémet atyánkhoz hazatérni!

József hangos sírásra fakadt. Zokogása fölverte az egész házat.

— Én vagyok József! — jajveszékelte. — Én vagyok József, a ti testvéretek, akit eladtatok a kereskedőknek!

Jákob fiai e szavak hallatán úgy megrettentek, hogy lélegzetük is elállt. De József meleg hangon így folytatta:

— Kár ezen bánkódni, mert Isten a ti megmaradásotokért küldött engem Egyiptomba. Két esztendeje tart már az éhínség a földön és még öt esztendeig hiábavaló a szántás, úgysem lesz aratás. Most siessetek vissza atyánkhoz, és mondjátok meg neki: „Ezt üzeni fiad, József! Az Isten engem egész Egyiptom urává tett. Jöjj hozzám késedelem nélkül! Gósen földjén telepítelek le, fiaiddal, egész háznépeddel, juhaiddal, barmaiddal együtt. A közelemben fogtok élni. Gondoskodom rólatok, hogy a szűk esztendők alatt is megmaradhassatok."

József odalépett öccséhez és a nyakába borult. Benjáminnal együtt zokogott, felindultságában. Sorra megcsókolta a bátyjait is.

A hír hamarosan eljutott a fáraó házába. Az uralkodó és egész háza népe Józseffel együtt örült. Végül így szólt helytartójához a fáraó:

— Mondd meg testvéreidnek, menjenek vissza Kánaánba, s hozzák magukkal Egyiptomba atyátokat, háza népével együtt. Jöjjenek hozzám József rokonai, mert nekik adom az ország leggazdagabb földjét, hogy jól élhessenek.

József a fáraó akarata szerint járt el. Testvéreit ellátta szekerekkel. A szamarak hátára élelemmel és gabonával telt zsákokat rakatott.

Minden testvérét szép díszes öltözékkel lepte meg. Benjáminnak öt új ruhát és háromszáz ezüstpénzt ajándékozott.

Gazdag rakománnyal keltek útra ismét Jákob fiai. Amint hazaértek, megmondták atyjuknak, hogy elsiratott fia, József él, mi több, egész Egyiptom fölött uralkodik. Jákobnak majd elállt a szívverése… hirtelen elalélt az élemedett ember, nem hitt a fiainak. De amint sorra elbeszélték József tetteit, és átadták atyjukhoz szóló üzenetét, a Jákob lelke föléledt.

— Elég nekem, hogy József, az én kedves fiam él! — tért vissza szívébe a jóremény. — Elmegyek hozzá, Egyiptomba, hadd lássam még egyszer, mielőtt meghalok.

Jákob a fáraótól kapott szekereken érkezett meg háza népével Egyiptom földjére. Nyájait és minden vagyonát magával vitte Gósenbe. József befogatott, úgy sietett Jákob elé.

Sírva borult őszöreg atyja nyakába. Húsz éve élt tőle távol.

— Most már, hogy láttalak, fiam — szivárogtak Jákob szeméből a könnyek —, örömmel halok meg.

Gósen dús földjén pásztorkodtak azontúl Jákob fiai és unokái. Juhaik, ökreik és szamaraik száma egyre gyarapodott. Kenyérrel József látta el atyját és az egész háznépet.

Amint betelt az élettel, Jákob örökre elbúcsúzott szeretett fiától, Józseftől, majd rendre a többi gyermekétől is.

Apjuk halála után a fivéreket ismét elfogta a rettegés. Azt gondolták, most már bosszút áll rajtuk József, amiért őt gyermekkorában kútba vetették s eladták rabszolgaként.

— Bocsásd meg testvéreid bűnét — jajveszékeltek —, bocsásd meg gonoszságunkat!

— Ti rosszat terveztetek ellenem — válaszolt József nyájasan. — De Isten jóra fordította a rossz szándékot. Azt akarta, hogy általam sok nép életét megtartsa. Nincs mitől félnetek, testvéreim! Mindig gondot fogok viselni rátok.

A bölcs és nemes lelkű József élete végéig szavának állt.

Pálffy Tamás Szabolcs

szamuráj szombat

adventjáró este szamuráj a szombat
száműzetett szívem imaverset mondat
szerelmem szomorú könny csillog szemében
kitart velem bajban tenger szenvedésben

szamuráj a szombat adventjáró este
acélból kovácsolt pengeéles teste
sok áldozattal járt míg elkészítettem
vágóéle kemény villog a kezemben

birtokomban kardom hova sújtsak vele
mit tanácsolsz elmém adventjáró tele
mert aki kardot ránt az által is vesz el

nem rántok én kardot akármit is teszel
szamuráj a szombat adventjáró este
évtizedes álmom hüvelybe helyezte

Marosszentgyörgy, 2012. december 22.